

Schoonheid van vernietiging

Kunst is een synthese van vorm en expressie en een versmelting van het Apollinische en het Dionysische, aldus Nietzsche. Aan de ene kant de rustige, ordelijke, regelmatige, beheerste, naar schoonheid strevende krachten en aan de andere kant het extatische, onbeheerste, chaotische en vernietigende.

Misschien komen deze krachten wel samen in mijn eigen werk waarbij ik zorgvuldig planten uitzoek, het papier kies, een inktkader druk, om daarna de planten langzaam door de drukpers te draaien, plat te persen, te vernietigen om zo weer een nieuw beeld te creëren.

Ik ben dan niet bezig om 'iets moois te maken'. Eigenlijk ben ik niet eens bezig om iets te maken. Ik onderzoek wat er gebeurt door zoveel bruto geweld. Er ontstaat iets nieuws, een nieuw beeld en een nieuwe schoonheid uit de vernietiging. Wat fijn! En op een bepaalde manier ook geruststellend als ik met een schuin oog naar de wereld kijk. Daar zie ik hetzelfde proces: de oneindige cyclus van vernietiging en wederopbouw.

En er is ook verwondering, omdat je door te vernietigen een beetje bij de plant naar binnen kunt kijken en in het proces nieuwe dingen ontdekt. De bewuste handeling, een zorgvuldige, aandachtige manier van werken en het nieuwe vinden, is voor mij een belangrijk aspect in mijn werk.

Het geheel van deze aspecten definieert voor mij Schoonheid.